

Ils sont leurs propres juges

Par David A. Bednar
du Collège des douze apôtres

He ovat omia tuomareitaan

Vanhin David A. Bednar
kahdentoista apostolin koorumista

Conférence générale d'octobre 2025

Si nous avons exercé notre foi en Jésus-Christ, contracté et respecté des alliances avec Dieu et nous sommes repentis de nos péchés, alors la barre du jugement sera agréable.

À la fin du Livre de Mormon, Moroni nous adresse des invitations édifiantes : « venez au Christ », « soyez rendus parfaits en lui », « refusez toute impiété » et « aimez Dieu de tout votre pouvoir, de toute votre pensée et de toute votre force ». Il est intéressant de constater que la dernière phrase de son enseignement évoque à la fois la résurrection et le jugement dernier.

Il dit : « Je vais bientôt me reposer dans le paradis de Dieu, jusqu'à ce que mon esprit et mon corps se réunissent de nouveau, et que je sois amené triomphant dans les airs, pour vous rencontrer devant la barre agréable du grand Jehovah, le Juge éternel des vivants et des morts. »

Je suis intrigué par le fait que Moroni ait utilisé le mot « agréable » pour caractériser le jugement dernier. D'autres prophètes du Livre de Mormon décrivent également le jugement comme un « jour glorieux », que nous devrions « [attendre] avec l'œil de la foi ». Cependant, quand nous pensons au jour du jugement, ce sont bien souvent d'autres descriptions prophétiques qui nous viennent à l'esprit : la « honte et une culpabilité affreuse », la « peur et [...] une crainte terribles », ainsi que « la misère sans fin ».

À mon sens, l'opposition nette de ces termes révèle que, grâce à la doctrine du Christ, Moroni et d'autres prophètes pouvaient envisager ce grand jour avec empressement et espérance, plutôt que dans la peur réservée à ceux qui ne s'y sont pas préparés spirituellement. Qu'avait com-

Jos olemme osoittaneet uskoa Jeesukseen Kristukseen, solmineet liittoja Jumalan kanssa ja pitäneet ne sekä tehneet parannuksen synneistämme – niin tuomioistuin tulee olemaan mieluisa.

Mormonin kirja päättyy Moronin innoittaviin kutsuihin tulla Kristuksen luo, tulla täydellisiksi Hänessä, kieltää itseltämme kaikki jumalattomuus ja rakastaa Jumalaa koko väkevyydestämme, mielestämme ja voimastamme. Mielenkiintoista kyllä, hänen opetuksensa viimeinen virke ennakoi sekä ylösnousemusta että viimeistä tuomiota.

Hän sanoi: ”Pian minä menen lepoon Jumalan paratiisiin, kunnes minun henkeni ja ruumiini yhdistyvät jälleen ja minut tuodaan esiin voitokkaana ilman halki kohtaamaan teidät suuren Jehovan, sekä elävien että kuolleiden iankaikkisen Tuomarin, mieluisantuomioistuimen edessä.”

Minua kiehtoo se, miten Moroni käytti sanaa ”mieluisa” kuvaamaan viimeistä tuomiota. Muut Mormonin kirjan profeetat kuvailevat tuomiota samalla tavoin ”kirkkauden päiväksi”, jota meidän tulee odottaa ”uskon silmin”. Kuitenkin usein, kun odotamme tuomiopäivää, mieleen tulee muita profeetallisia kuvauksia, kuten häpeä ja kauhea syyllisyys, kauhu ja pelkosekä loputon kurjuus.

Uskon, että tämä jyrkkä vastakohtaisuus sanoissa osoittaa, että Kristuksen opin ansiosta Moroni ja muut profeetat pystyivät odottamaan sitä suurta päivää innokkaina ja toiveikkaina sen sijaan että olisivat tunteneet pelkoa, josta he varoittivat niitä, jotka eivät ole hengellisesti

pris Moroni que nous devons apprendre, vous et moi ?

Je prie pour recevoir l'aide du Saint-Esprit pendant que nous étudierons le plan de bonheur de miséricorde de notre Père céleste, le rôle expiatoire du Sauveur dans ce plan et la manière dont, « le jour du jugement, [nous serons responsables] de [nos] propres péchés».

Le plan du bonheur de notre Père céleste

Les objectifs primordiaux du plan du Père sont de fournir à ses enfants d'esprit la possibilité de recevoir un corps physique, d'apprendre à discerner « le bien du mal » dans la condition mortelle, de grandir spirituellement et de progresser éternellement.

Ce que les Doctrine et Alliances désignent comme « le libre arbitre moral » est un élément central du plan de Dieu visant à réaliser l'immortalité et la vie éternelle de ses fils et de ses filles. Les Écritures appellent aussi ce principe fondamental le libre arbitre et la liberté de choisir et d'agir.

Le terme « libre arbitre moral » est instructif. « Bon », « honnête » et « vertueux » sont synonymes du mot « moral ». Parmi les synonymes de l'expression « libre arbitre », on trouve « action », « activité » et « travail ». Par conséquent, on peut comprendre « le libre arbitre moral » comme étant la capacité, et le privilège, de choisir et d'agir par nous-mêmes de manière bonne, honnête, vertueuse et conforme à la vérité.

Les créations de Dieu comprennent à la fois des « choses qui se meuvent [et des] choses qui sont mues ». Le libre arbitre moral est le « pouvoir de l'action indépendante » conçu par Dieu, qui nous permet, en tant que ses enfants, d'être des agents qui agissent et non de simples objets qui sont mus.

La terre a été créée pour être un endroit où les enfants de notre Père céleste seraient mis à l'épreuve pour voir s'ils feraient « tout ce que le Seigneur, leur Dieu, leur commander[ait] ». L'un des buts principaux de la Création et de notre existence mortelle est de nous donner la possibilité d'agir et de devenir ce que le Seigneur nous invite à devenir.

Le Seigneur a dit à Hénoc :

« Regarde ceux-ci qui sont tes frères ; ils sont l'œuvre de mes mains ; je leur ai donné leur

valmistautuneita. Mitä sellaista Moroni ymmärsi, mitä teidän ja minun on tarpeen oppia?

Rukoilen Pyhän Hengen apua, kun pohdimme taivaallisen Isän onnensuunnitelmaa ja armaa, Vapahtajan sovittavaa roolia Isän suunnitelmassa ja sitä, kuinka me tulemme olemaan "vastuussa omista [synneistämme] tuomiopäivänä".

Isän onnensuunnitelma

Isän suunnitelman kaikenkattavana päämääränä on antaa Hänen henkilänsä tilaisuus saada fyysinen ruumis, oppia kuolevaisuuden kokemuksen kautta erottamaan "hyvä pahasta", kasvaa hengellisesti ja edistyä iankaikkisesti.

Se, mistä Opissa ja liitoissa käytetään nimitystä "moraalinen tahdonvapaus", on keskeistä Jumalan suunnitelmassa Hänen poikiensa ja tyttäriensä kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttamiseksi. Tätä keskeistä periaatetta kuvaillaan pyhissä kirjoituksissa myös tahdonvapaudeksi sekä vapaudeksi valita ja toimia.

Ilmaus "moraalinen tahdonvapaus" on opettavainen. Sanan "moraalinen" merkitykseen sisältyvät muun muassa "hyvä", "rehellinen" ja "hyveellinen". Sanan "tahdonvapaus" merkitykseen sisältyvät "valinnanvapaus" ja "toimiminen". Näin ollen "moraalinen tahdonvapaus" voidaan ymmärtää kyvyksi ja oikeudeksi valita ja toimia omasta puolestamme tavoilla, jotka ovat hyviä, rehellisiä, hyveellisiä ja luotettavia.

Jumalan luomistöihin kuuluu "sekä [se], mikä toimii, että [se], mihin toiminta kohdistuu". Ja moraalinen tahdonvapaus on jumalallisesti suunniteltu "kyky toimia itsenäisesti", ja se antaa meille Jumalan lapsina mahdollisuuden tulla toimijoiksi eikä pelkästään toiminnan kohteiksi.

Maaailma luotiin paikaksi, jossa taivaallisen Isän lapsia voitaisiin koetella, jotta nähtäisiin, "tekevätkö hekaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käskää heidän tehdä". Luomisen ja kuolevaisen olemassaolomme ensisijaisena tarkoituksena on antaa meille mahdollisuus toimia ja tulla sellaisiksi kuin Herra kutsuu meitä tulemaan.

Herra opetti Henokille:

"Katso näitä veljiäsi; he ovat minun omien kätteni tekoa, ja minä annoin heille heidän ym-

connaissance le jour où je les ai créés ; et dans le jardin d'Éden, j'ai donné à l'homme son libre arbitre.

« Et j'ai dit à tes frères, et je leur ai aussi donné le commandement, de s'aimer les uns les autres et de me choisir, moi, leur Père. »

Les objectifs fondamentaux de l'exercice du libre arbitre sont de s'aimer les uns les autres et de choisir Dieu. Ces deux objectifs correspondent exactement aux deux grands commandements : aimer Dieu de tout notre cœur, de toute notre âme et de toute notre pensée, et aimer notre prochain comme nous-mêmes.

Réfléchissez au fait que nous recevons le commandement, pas seulement un conseil ou une exhortation, mais bien le commandement d'employer notre libre arbitre pour aimer notre prochain et choisir Dieu. Dans les Écritures, l'adjectif « moral » est plus qu'un simple adjectif qualificatif. Il indique peut-être aussi une directive divine sur la manière dont on doit exercer notre libre arbitre.

Un cantique bien connu s'intitule « Bien choisir », et ce, pour une bonne raison. Nous n'avons pas reçu la bénédiction du libre arbitre moral pour faire ce que nous voulons quand nous le voulons. Au contraire, selon le plan du Père, nous avons reçu le libre arbitre moral pour rechercher la vérité éternelle et agir conformément à cette vérité. Ayant « le pouvoir d'agir par [nous]-mêmes », nous devons œuvrer avec zèle à de bonnes causes, « faire beaucoup de choses de [notre] plein gré et produire beaucoup de justice ».

L'importance éternelle du libre arbitre moral est soulignée dans le récit scripturaire du conseil prémortel. Lucifer s'est rebellé contre le plan du Père pour ses enfants et a cherché à détruire le pouvoir de l'action indépendante. Il est significatif que l'insoumission du diable ait été dirigée directement sur le principe du libre arbitre moral.

Dieu a expliqué : « C'est pourquoi, parce que Satan se rebellait contre moi, qu'il cherchait à détruire le libre arbitre de l'homme, [...] je le fis précipiter. »

Le plan égoïste de l'adversaire consistait à priver les enfants de Dieu de la capacité d'« agir par eux-mêmes » dans la justice. Son intention était de réduire les enfants de notre Père céleste à de simples objets qui sont mus.

määräksensä sinä päivänä, jolloin minä heidät loin; ja Eedenin puutarhassa minä soin ihmiselle hänen tahtonsa vapauden;

ja veljillesi minä olen sanonut ja myös antanut käskyn, että heidän tulee rakastaa toisiansa ja että heidän tulee valita minut, Isänsä.”

Tahdonvapauden harjoittamisen perimmäisenä tarkoituksena on rakastaa toinen toistaan ja valita Jumala. Nämä kaksi tarkoitusta ovat täysin sopusoinnussa ensimmäisen ja toisen suuren käskyn kanssa rakastaa Jumalaa koko sydämeistämme, sielustamme ja mielestämme sekä rakastaa lähimmäistämme niin kuin itseämme.

Miettikää sitä, että meitä käsketään – ei pelkästään kehoiteta tai neuvota vaan käsketään – käyttämään tahdonvapauttamme siihen, että rakastamme toinen toistamme ja valitsemme Jumalan. Saanen esittää, että pyhissä kirjoituksissa määrittävä sana ”moraalinen” ei ole pelkästään adjektiivi vaan kenties myös jumalallinen ohje siitä, kuinka tahdonvapauttamme tulee käyttää.

Eräs tuttu kirkon laulu on hyvästä syystä nimeltään ”Oikein tee”. Meitä ei ole siunattu moraalisella tahdonvapaudella, jotta tekisimme mitä tahansa haluamme, milloin vain haluamme. Sen sijaan Isän suunnitelman mukaisesti me olemme saaneet moraalisen tahdonvapauden etsiäksemme iankaikkista totuutta ja toimiaksemme sen mukaisesti. Vapaina toimimaan tahtomme mukaan meidän tulee tehdä innokkaasti työtä hyvän asian puolesta ja ”tehdä paljon omasta vapaasta [tahdostamme] ja saada aikaan paljon vanhurskautta”.

Moraalisen tahdonvapauden iankaikkista merkitystä tähdennetään pyhien kirjoitusten kertomuksessa kuolevaisuutta edeltävästä neuvostosta. Lusifer kapinoi Isän lapsiaan varten laatimaa suunnitelmaa vastaan ja pyrki hävittämään voiman toimia itsenäisesti. Huomionarvoista on, että pahalaisen uhma kohdistui suoraan moraalisen tahdonvapauden periaatteeseen.

Jumala selitti: ”Koska Saatana kapinoi minua vastaan japyrki hävittämään ihmisen tahdonvapauden, – – minä käskin syöstä hänet alas.”

Vastustajan itsekäs suunnitelma oli riistää Jumalan lapsilta kyky olla ”vapaita toimimaan tahtonsa mukaan” vanhurskaudessa. Hänen tarkoituksenaan oli tehdä taivaallisen Isän lapsista olentoja, jotka olisivat vain toiminnan kohteita.

Agir et devenir

Dallin H. Oaks a souligné le fait que l'Évangile de Jésus-Christ nous invite à la fois à connaître quelque chose et à devenir quelqu'un par l'exercice juste de notre libre arbitre moral. Il a dit :

« De nombreux passages de la Bible et des Écritures modernes parlent d'un jugement final au cours duquel tous les hommes seront rétribués selon leurs actions ou selon les désirs de leur cœur. Mais d'autres Écritures sont plus précises et disent que nous serons jugés selon l'état que nous aurons atteint. [...]

« Le prophète Néphi décrit le jugement dernier en termes de ce que nous sommes devenus: 'Et si leurs œuvres sont souillées, ils doivent nécessairement être souillés ; et s'ils sont souillés, il faut nécessairement qu'ils ne puissent pas demeurer dans le royaume de Dieu' [1 Néphi 15:33; italiques ajoutées]. Moroni déclare : 'Celui qui est souillé restera souillé, et celui qui est juste restera juste' [Mormon 9:14; italiques ajoutées]. »

Le président Oaks ajoute : « De ces enseignements, nous déduisons que le jugement dernier ne sera pas une simple évaluation de la somme de nos actions bonnes et mauvaises, c'est-à-dire de tout ce que nous avons fait. Ce sera la constatation de l'effet final de nos actions et pensées, de ce que nous serons devenus. »

L'expiation du Sauveur

Nos œuvres et nos désirs seuls ne nous sauvent pas ; ils ne le peuvent pas. « Après tout ce que nous pouvons faire », nous ne sommes réconciliés avec Dieu que par la miséricorde et la grâce résultant du sacrifice expiatoire infini et éternel du Sauveur.

Alma a déclaré : « Alors jetez les regards autour de vous et commencez à croire au Fils de Dieu, à croire qu'il viendra racheter son peuple, et qu'il souffrira et mourra pour expier ses péchés, et qu'il se relèvera d'entre les morts, ce qui réalisera la résurrection, que tous les hommes se tiendront devant lui pour être jugés au dernier jour, jour du jugement, selon leurs œuvres. »

« Nous croyons que, grâce au sacrifice expiatoire du Christ, tout le genre humain peut être sauvé, en obéissant aux lois et aux ordonnances de l'Évangile. » Comme nous devons être reconnaissants que nos péchés et nos mauvaises

Tekeminen ja muuttuminen

Presidentti Dallin H. Oaks on tähdentänyt, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi kutsuu meitä sekä tietämään asioita että muuttumaan käytännöllä tahdonvapauttamme vanhurskaasti. Hän sanoi:

”Monissa Raamatun ja nykyajan pyhien kirjoitusten kohdissa puhutaan viimeisestä tuomiosta, jossa kaikki ihmiset saavat palkan työnsä tai tekojensa tai sydämensä halajamisen mukaan. Toisissa pyhien kirjoitusten kohdissa taas laajennetaan tätä ajatusta viittaamalla siihen, että meidät tuomitaan sentilan mukaan, jonka olemme saavuttaneet.

Profeetta Nefi kuvaili viimeistä tuomiota sen kannalta, mitä meistä on tullut: 'Ja jos heidän tekonsa ovat olleet saastaisuutta, heidän täytyy olla saastaisia; ja jos he ovat saastaisia, täytyy olla niin, etteivät he voi asua Jumalan valtakunnassa' (1. Nefi 15:33, korostus lisätty). Moroni julistaa: 'Se, joka on saastainen, on yhä saastainen; ja se, joka on vanhurskas, on yhä vanhurskas' (Morm. 9:14, korostus lisätty).”

Presidentti Oaks jatkoi: ”Tällaisista opeuksista päättelemme, että viimeinen tuomio ei ole vain lopullinen arvio hyvistä ja pahoista teoistamme – kaikista siitä, mitä olemme tehneet. Se on tekojemme ja ajatustemme lopullisen vaikutuksen tunnistamista – sitä, mitä meistä on tullut.”

Vapahtajan sovitus

Tekomme ja halumme yksinään eivät pelasta eivätkä voikaan pelastaa meitä. ”Kaiken sen jälkeen, mitä voimme tehdä”, me teemme sovinnon Jumalan kanssain sen armon ja laupeuden kautta, jonka Vapahtajan ääretön ja iankaikkinen sovitusuhri tarjoaa.

Alma julisti: ”Alakaa uskoa Jumalan Poikaan, että hän tulee lunastamaan kansansa ja että hän on kärsivä ja kuoleva sen syntien sovitukseksi ja että hän on jälleen nouseva kuolleista, mikä on saava aikaan ylösnousemuksen, niin että kaikki ihmiset joutuvat hänen eteensä viimeisenä päivänä, tuomiopäivänä, tuomittaviksi tekojensa mukaan.”

”Me uskomme, että koko ihmissuku voi pelastua Kristuksen sovituksen ansiosta noudattamalla evankeliumin lakeja ja toimituksia.” Kuinka kiitollisia meidän tuleekaan olla siitä, etteivät syntimme ja pahat tekomme ole todistuksena

actions ne se dresseront pas en témoignage contre nous si nous sommes véritablement « [nés] de nouveau », que nous exerçons notre foi dans le Rédempteur, que nous nous repentons avec « sincérité de cœur » et « intention réelle », et que nous « persév[érons] jusqu'à la fin ».

La crainte de Dieu

Nombre d'entre nous pensent peut-être que comparaître devant la barre du Juge éternel ressemble à une procédure devant un tribunal terrestre. Un juge présidera. Des preuves seront présentées. Un verdict sera rendu. Et nous serons probablement incertains et effrayés jusqu'à ce que le résultat final nous soit connu. Mais je crois que cette description est inexacte.

Il existe une crainte, que les Écritures appellent la « crainte de Dieu » ou « la crainte du Seigneur », qui diffère des peurs mortelles que nous éprouvons souvent, tout en leur étant apparentée. Contrairement à la crainte selon le monde qui suscite l'inquiétude et l'anxiété, la crainte de Dieu est source d'assurance, de confiance et de paix dans notre vie.

Cette crainte juste inclut un profond sentiment de révérence et d'admiration envers le Seigneur Jésus-Christ, l'obéissance à ses commandements, et l'attente impatiente du jugement dernier et de la justice qu'il rendra. La crainte de Dieu naît d'une compréhension correcte de la nature et de la mission divines du Rédempteur, d'une disposition à soumettre notre volonté à la sienne, et de la connaissance que chaque homme et chaque femme seront responsables de leurs propres désirs, pensées, paroles et actes mortels au jour du jugement.

Craindre le Seigneur, ce n'est pas appréhender avec réticence de nous retrouver en sa présence pour être jugés. C'est plutôt la perspective de finir par reconnaître à notre sujet les « choses telles qu'elles sont réellement » et « telles qu'elles seront réellement ».

Quiconque a vécu, vit à présent ou vivra ici-bas comparaitra devant la barre de Dieu, pour être jugé par lui « selon ses œuvres, qu'elles soient bonnes ou qu'elles soient mauvaises ».

Si nos désirs ont été tournés vers la justice et que nous avons fait de bonnes œuvres, c'est-à-dire si nous avons exercé notre foi en Jésus-Christ, contracté et respecté des allian-

ceita vastaan, jos me todella synnymme uudesti, osoitamme uskoa Lunastajaan, teemme parannuksen ”vilpittömin sydämin” ja ”vakain aikein” ja kestämmme loppuun asti.

Jumalinen pelko

Monet meistä saattavat odottaa, että saapuminen iankaikkisen tuomarin tuomioistui-
men eteen on samanlaista kuin oikeudenkäynti
maallisessa tuomioistuimessa. Istuntoa johtaa
tuomari. Todisteita esitetään. Tuomio annetaan.
Olemme todennäköisesti epävarmoja ja pelok-
kaita, kunnes saamme tietää lopputuloksen.
Mutta uskon, että tällainen luonnehdinta on
epätarkka.

Kuolevaisuudessa usein kokemillemme
peloille on sukua toisenlainen pelko, jota pyhissä
kirjoituksissa kuvataan pyhäksi peloksitai Herran
peloksi. Toisin kuin maallinen pelko, joka ai-
heuttaa hätäannystä ja levottomuutta, jumalinen
pelko kutsuu elämäämme rauhaa, varmuutta ja
luottamusta.

Vanhurskas pelko koostuu kunnioituksen
ja ihmetyksen syvästä tunteesta Herraa Jeesus-
ta Kristusta kohtaan, kuuliaisuudesta Hänen
käskyilleen sekä viimeisen tuomion ja oikeuden-
mukaisuuden odotuksesta Hänen kädestään.
Jumalinen pelko kasvaa siitä, että meillä on oikea
ymmärrys Lunastajan jumalallisesta luonteesta
ja palvelutehtävästä, meillä on halu alistaa oma
tahtomme Hänen tahtoonsa ja meillä on tieto
siitä, että jokainen ihminen on vastuussa omista
kuolevaisista haluistaan, ajatuksistaan, sanoistaan
ja teoistaantuomiopäivänä.

Herran pelko ei ole vastentahtoista huolta
siitä, että joudumme Hänen eteensä tuomitta-
viksi. Ennemmin se on mahdollisuus lopulta
tunnustaa itseämme koskevat asiat sellaisina kuin
ne todella ovat ja ”niin kuin ne todella tulevat
olemaan”.

Jokainen ihminen, joka on elänyt, joka ny-
kyään elää ja joka tulee vielä elämään maan pääl-
lä, ”joutuu Jumalan tuomioistuimen eteen, hänen
tuomittavaksensa tekojensa mukaan, olivatpa ne
hyviä tai olivatpa ne pahoja”.

Jos halumme ovat olleet vanhurskaita ja
tekomme hyviä – tarkoittaen, että olemme osoit-
taneet uskoa Jeesukseen Kristukseen, solmineet
liittoja Jumalan kanssa ja pitäneet ne sekä tehneet

es avec Dieu, et nous sommes repentis de nos péchés, alors la barre du jugement sera agréable. Comme l'a déclaré Énos, nous nous tiendrons devant le Rédempteur et nous verrons son visage avec plaisir. Et, au dernier jour, notre « récompense sera la justice ».

À l'inverse, si nos désirs se sont portés sur le mal et si nos œuvres ont été mauvaises, alors nous redouterons la barre du jugement. Nous aurons « la connaissance parfaite », « le souvenir vif » et « la conscience vive de [notre] culpabilité ». « Nous n'oserons pas lever les yeux vers notre Dieu, et nous serions heureux si nous pouvions commander aux rochers et aux montagnes de tomber sur nous pour nous cacher de sa présence. » Et, au dernier jour, notre « récompense sera le mal ».

En fin de compte, nous sommes nos propres juges. Personne n'aura besoin de nous indiquer où aller. Devant le Seigneur, nous admettrons ce que nous avons décidé de devenir au cours de notre vie mortelle et saurons par nous-mêmes quelle place nous méritons dans l'éternité.

Promesse et témoignage

Comprendre que le jugement dernier peut être agréable n'est pas une bénédiction réservée uniquement à Moroni.

Alma a décrit les bénédictions promises à tout disciple dévoué du Sauveur. Il a dit :

« La signification du mot restauration est de ramener le mal au mal, ou le charnel au charnel, ou le diabolique au diabolique — le bien à ce qui est bien, le droit à ce qui est droit, le juste à ce qui est juste, le miséricordieux à ce qui est miséricordieux. [...] »

« Agis avec justice, juge avec droiture et fais continuellement le bien ; et si tu fais toutes ces choses, alors tu recevras ta récompense ; oui, la miséricorde te sera rendue ; la justice te sera rendue, un jugement droit te sera rendu, et le bien te sera rendu en récompense. »

Je témoigne avec joie que Jésus-Christ est notre Sauveur vivant. La promesse d'Alma est réelle, et s'adresse à vous et à moi aujourd'hui, demain et à jamais. J'en témoigne au nom sacré du Seigneur Jésus-Christ. Amen.

parannuksen synneistämme – niin tuomioistuin tulee olemaan mieluisa. Kuten Enos julisti, me seisomme Lunastajan edessä ja silloin me näemme ”iloiten hänen kasvonsa”. Ja tuona viimeisenä päivänä meidät ”palkitaan vanhurskaudella”.

Jos sen sijaan halumme ovat olleet jumalatomia ja tekomme pahoja, niin tuomioistuimeen joutuminen on kauhun paikka. Meillä on oleva ”täydellinen tieto”, ”selvä muisto” ja elävä tietoisuus omasta syyllisyydestämme. ”Me emme rohkene kohottaa katsettamme Jumalaamme; ja me olisimme iloisia, jos voisimme käskää kallioita ja vuoria kaatumaan päällemme kätkemään meidän hänen edestään.” Ja sinä viimeisenä päivänä me saamme palkkamme pahuudesta.

Viime kädessä silloin me olemme omia tuomareitamme. Kenenkään ei tarvitse kertoa meille, minne mennä. Herran edessä me tunnustamme, millaisiksi olemme päättäneet tulla kuolevaisuudessa, ja tiedämme itse, missä meidän tulee olla iankaikkisuudessa.

Lupaus ja todistus

Sen ymmärtäminen, että viimeinen tuomio voi ollamieluisa, on siunaus, joka ei ole varattu vain Moronille.

Alma kuvaili luvattuja siunauksia, jotka ovat tarjolla Vapahtajan jokaiselle uskolliselle opetuslapselle. Hän sanoi:

”Sana palauttaminen merkitsee pahan antamista takaisin pahasta tai lihallisen lihallisesta tai perkeleellisen perkeleellisestä – hyvän siitä, mikä on hyvää; vanhurskaan siitä, mikä on vanhurskasta; oikeudenmukaisen siitä, mikä on oikeudenmukaista; armollisen siitä, mikä on armollista.

– – Menettele oikeudenmukaisesti, tuomitse vanhurskaasti ja tee alati hyvää, ja jos sinä kaiken tämän teet, silloin saat palkkasi; niin, armo palautetaan sinulle takaisin, oikeudenmukaisuus palautetaan sinulle takaisin, vanhurskas tuomio palautetaan sinulle takaisin, ja sinut palkitaan jälleen hyvällä.”

Todistan iloiten, että Jeesus Kristus on elävä Vapahtajamme. Alman lupaus on tosi ja koskee teitä ja minua – tänään, huomenna ja koko iankaikkisuuden. Todistan siitä Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen.